

[Undervisningsministeren.]

intet får, kan skyldes, at de ikke, som loven foreskriver, er ubemidlede. Skal også alle bemidlede have støtte, er vi ovre i et rent lønprincip for alle under uddannelse.

At kvalificerede intet får, kan også skyldes, at de unge trods personlige kvalifikationer slet ikke kan nå frem til en videregående uddannelse, fordi de allerede er faldet fra af økonomiske grunde. Det taler for at sætte ind på at søge spørgsmålet om uddannelsesfinansieringen løst allerede for de tidlige trin i uddannelsen.

Hr. Iver Poulsen taler endvidere om, at der øves forskelsbehandling mellem den studerende ungdom og de unge, der søger praktisk uddannelse i erhvervslivet. Til dette vil jeg gerne anføre følgende:

Ser vi på tallene for 1965-66, er forholdet det, at der under ungdommens uddannelsesfond ydes forholdsvis størst støtte til de ikke-akademiske uddannelsesområder. Det hænger sammen med, at fonden ikke spørger om akademisk eller ikke-akademisk uddannelse, men først og fremmest om trang. Pr. studerende ved universiteter og højere læreanstalter er der til rådighed gennemsnitlig ca. 800 kr. til stipendier, medens det tilsvarende beløb ved de langvarige ikke-akademiske uddannelser er ca. 1.100 kr. Hertil kommer så de tilsvarende beløb i rentefrie lån.

Hvad specielt lærlingene angår, er den nuværende ordning en udpræget forsøgsordning, der må tages op til revision, så snart von Eyben-udvalgets materiale også om denne ordning ligger klar. Forholdet kompliseres på dette område af, at lærlingene får løn under uddannelsen, omend ofte en særdeles beskedne løn, og yderligere af, at uddannelsen i væsentlig grad foregår på private arbejdspladser.

Lærlingestøtten ydes alene i form af stipendier. Det samme gælder den støtte, der i henhold til lovgivningen om højskoler, landbrugsskoler og husholdningsskoler ydes til de unge, der som led i en landbrugsfaglig uddannelse søger undervisning på landbrugs-

skolerne. Også støtten til elever på efterskoler, i gymnasier, realafdelinger og folkeskolens 8.-10. klasseafdelinger ydes udelukkende i form af stipendier.

Uden ved denne lejlighed i øvrigt at tage stilling til spørgsmålet om lån eller stipendier må jeg tage afstand fra den tanke at henvise de helt unge under grunduddannelser til støtte gennem lån. Det er dog næppe heller disse grupper, hr. Iver Poulsen har tænkt på med sit spørgsmål.

Afsluttende kan jeg gentage, at jeg er ganske klar over, at den nuværende ordning med hensyn til uddannelsesfinansiering ikke er tilfredsstillende. Det har bl. a. mange henvendelser, både personlige og skriftlige, givet mig vidnesbyrd om. Hvis hr. Iver Poulsens udgangspunkt, at alle unge uden hensyn til forældrenes økonomi eller uddannelsesvalg virkelig skal stilles lige — altså sådan, at unge fra hjem med beskedne økonomiske forhold får bedre muligheder, end vi i dag kan byde dem, for at følge lyst og evner i uddannelsesmæssig henseende — deles af et flertal i folketinget, hvad jeg meget håber, skulle det ikke være vanskeligt at finde frem til en bedre ordning end den nuværende.

Af *Per Møller* til statsministeren (28. juli 1966):

„1. Vil statsministeren overveje en snarlig indkaldelse af formændene for de udvalgsberettigede partier i folketinget, så der på bredt grundlag kan ske en drøftelse af den fremgangsmåde, der nu bør anvendes for at sikre den grundigste mulige analyse af den markedspolitiske situation som optakt til de overvejelser og de forhandlinger om Danmarks stilling, der er nødvendiggjort af den seneste udvikling i fællesmarkedet og i EFTA?

2. Vil statsministeren i denne sammenhæng sikre, at det udenrigspolitiske nævn og folketingets markedsudvalg får adgang til at gennemføre en direkte, mundtlig høring af Danmarks ambassadører ved fællesmarkedet og ved EFTA samt